

Arrest

nr. 233 996 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. GOOSSENS
Kraasbeekstraat 41
3390 TIELT-WINGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 15 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 april 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 22 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.04.2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in de hoedanigheid van echtgenoot van Mevrouw M.G.S. (...) (RR xxx) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Betrokkene beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Als bewijs van het huwelijk werd een huwelijksakte van de ambassade van Egypte te Brussel voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkenen aldaar zijn gehuwd op 22.01.2019.

Deze huwelijksakte kan niet worden aanvaard gezien je enkel kan trouwen op het consulaat van het land waarvan je afkomstig bent als noch jij, noch je toekomstige echtgeno(o)t(e) de Belgische nationaliteit heeft.

Iemand die de Belgische nationaliteit heeft, kan in België niet op een consulaat van een ander land trouwen, zelfs als deze persoon naast de Belgische ook nog een andere nationaliteit heeft.

De dienst Vreemdelingenzaken weigert het voornoemde huwelijk dan ook te erkennen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).“

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Haar eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“1. Aangezien de verwerende partij de documenten opsomt waaruit blijkt dat er tussen partijen een huwelijk is geweest op 22 januari 2019;

Dat dat dit huwelijk volgens de verwerende partij niet erkend kan worden omdat het werd afgesloten op de ambassade van Egypte te Brussel, terwijl iemand die de Belgische nationaliteit heeft, niet op de ambassade van een ander land kan huwen;

Dat deze motivering ten eerste onzorgvuldig is: men geeft geen enkele wetsbepaling aan waaruit zou moeten blijken dat een Belg niet zou kunnen huwen op de ambassade van een ander land;

Dat deze motivering ten tweede compleet onjuist is;

Dat immers de Egyptische overheid dit huwelijk aanziet als een geldig wettelijk huwelijk, zodat ook de Belgische overheid dit dient te aanzien als een geldig wettelijk huwelijk;

Dat immers het buitenlandse huwelijk in België erkend wordt zonder dat er hiertoe een bijkomende procedure vereist is in België (art. 27 Wetboek IPR);

Dat blijkbaar de verwerende partij voormeld art. 27 miskent door nog bijkomende procedures/voorwaarden te vereisen voor het geldige, wettelijke Egyptische huwelijk;

Dat zij in ieder geval foutief motiveert door te stellen dat het door partijen aangegane huwelijk geen wettelijk huwelijk zou zijn, terwijl dit manifest wel zo is, zodat de verwerende partij haar motiveringsplicht schendt;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

2. Dat minstens dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij onvoldoende heeft nagegaan of het op de ambassade aangegane huwelijk al dan niet eveneens geldt als wettelijk Egyptisch huwelijk;

Dat hiertoe immers de Egyptische wetgeving dient te worden bestudeerd; hiervan blijkt niets in het dossier;

Dat zij zodoende haar zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft, zodat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;

3. Dat mogelijks de verwerende partij bedoelt dat een Belg op de ambassade van een ander land geen Belgisch huwelijk kan aangaan;

Dat dit onvoldoende verduidelijkt wordt in de bestreden beslissing;

4. Dat, zelfs indien de verwerende partij meent dat het huwelijk niet op de correcte plaats werd gesloten, de verwerende partij niet kan ontkennen dat er effectief een huwelijk werd gesloten op de ambassade van Egypte;

Dat dit huwelijk volgens de Egyptische autoriteiten geldig is;

Dat de verwerende partij niet tracht voor te houden dat het huwelijk onbestaande is wegens schijnhuwelijk (quod certa non), zodat zij enkel kan besluiten dat het huwelijk bestaat;

Dat zij zodoende haar macht overschrijdt door te weigeren het huwelijk te erkennen;

4. Dat de verwerende partij art. 40bis, §1 Vreemdelingenwet (Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd: 1° de echtgenoot, die hem begeleidt of zich bij hem voegt) schendt door het begrip echtgenoot blijkbaar zo te interpreteren dat verzoekende partij hier niet onder valt, terwijl hij nochtans de echtgenoot van G.M. (...) is;

Dat de verwerende partij minstens haar macht overschrijdt door te menen verzoekende partij van dit artikel te mogen uitsluiten;

5. Dat de verwerende partij art. 44 Vreemdelingenbesluit (De familieleden bedoeld in art. 40bis, §2 van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.) schendt én haar macht overschrijdt door verzoekende partij het genot van voormeld hoofdstuk toch te ontzeggen terwijl hij wél het gevraagde bewijs overlegde;

Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;"

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Het derde middel wordt door de verzoekende partij toegelicht als volgt:

"Aangezien de verwerende partij het huwelijk weigert omdat het werd afgesloten op de ambassade van Egypte in Brussel, terwijl één van de echtgenoten Belg is;

Dat zij evenwel negeert dat het huwelijk wel degelijk werd afgesloten en dus bestaat;

Dat de weigering om een bestaand huwelijk te erkennen, enkel kan ingegeven zijn door motieven die samenhangen met een schijnhuwelijk (quod certa non);

Dat indien zij meent dat zij ook kan weigeren om een huwelijk te erkennen op andere gronden, zij onvoldoende aangeeft op welke juridische grond zij daartoe steunt;

Dat zij niet aanhaalt op basis van welke regulering een Belg niet zou mogen huwen in een ambassade van een ander land in Brussel;

Dat zij niet aanhaalt wat de gevolgen zijn van dit huwelijk indien dit toch gesloten wordt, noch waar deze rechtsgevolgen beschreven staan in de wet;

Dat zij evenmin de Egyptische regulering onderzoekt, die nochtans het huwelijk geldig acht en geldig sloot;

Dat zij evenmin de wisselwerking tussen Egyptisch en Belgisch recht uit de doeken deed in de bestreden beslissing; Dat de bestreden beslissing zodoende behept is met een schending van de zorgvuldigheidsplicht, zodat zij behoort te worden vernietigd;"

3.1.1. Het eerste en het derde middel worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...)”

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

3.1.3. De verzoekende partij betoogt dat haar huwelijk volgens de verwerende partij niet erkend kan worden omdat het werd afgesloten op de ambassade van Egypte te Brussel terwijl iemand die de Belgische nationaliteit heeft, niet op de ambassade van een ander land kan huwen, dat dit onzorgvuldig is daar geen enkele wetsbepaling wordt aangegeven waaruit zou moeten blijken dat een Belg niet zou kunnen huwen op de ambassade van een ander land. Zij meent ook dat de motivering compleet onjuist is, dat immers de Egyptische overheid dit huwelijk aanziet als een geldig wettelijk huwelijk zodat ook de

Belgische overheid dit zo dient te aanzien, dat immers het buitenlandse huwelijk in België erkend wordt zonder dat hiertoe een bijkomende procedure voorzien is overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, dat de verwerende partij deze bepaling miskent door nog bijkomende procedures/voorwaarden te vereisen voor het geldig, wettelijke Egyptische huwelijk. De verzoekende partij meent dat in ieder geval foutief gemotiveerd wordt door te stellen dat het aangegane huwelijk geen wettelijk huwelijk zou zijn, terwijl dit manifest wel zo is. Minstens dient volgens de verzoekende partij te worden vastgesteld dat de verwerende partij onvoldoende is nagegaan of het op de ambassade aangegane huwelijk al dan niet eveneens geldt als wettelijk Egyptisch huwelijk, dat hiertoe immers de Egyptische wetgeving dient te worden bestudeerd, dat hiervan niets uit het dossier blijkt, zodat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden. De verzoekende partij betoogt nog dat de verwerende partij mogelijk bedoelt dat een Belg op de ambassade van een ander land geen Belgisch huwelijk kan aangaan, doch dat dit onvoldoende wordt verduidelijkt in de bestreden beslissing. Voorts stelt de verzoekende partij dat, zelfs indien de verwerende partij meent dat het huwelijk niet op de correcte plaats werd gesloten, de verwerende partij niet kan ontkennen dat er effectief een huwelijk werd gesloten op de ambassade van Egypte, dat dit huwelijk volgens de Egyptische autoriteiten geldig is, dat de verwerende partij niet tracht voor te houden dat het huwelijk onbestaande is wegens schijnhuwelijk zodat zij enkel kan besluiten dat het huwelijk bestaat, dat zij zodoende haar macht overschrijdt door te weigeren het huwelijk te erkennen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij artikel 40bis van de Vreemdelingenwet schendt door het begrip echtgenoot blijkbaar zo te interpreteren dat zij hier niet onder valt, terwijl zij nochtans de echtgenoot van G.M. is, dat de verwerende partij minstens haar macht overschrijdt door te menen haar van dit artikel te mogen uitsluiten. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit schendt en haar macht overschrijdt door haar het genot van voormeld hoofdstuk toch te ontzeggen terwijl zij wel het gevraagde bewijs overlegt.

In het derde middel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij negeert dat het huwelijk werd afgesloten en dus bestaat, dat de weigering om een bestaand huwelijk te erkennen enkel kan ingegeven zijn door motieven die samenhangen met een schijnhuwelijk, *quod certa non*. De verzoekende partij stelt dat indien de verwerende partij meent dat zij ook kan weigeren om een huwelijk te erkennen op andere gronden, zij onvoldoende aangeeft op welke juridische grond zij steunt, dat zij niet aanhaalt op basis van welke regulering een Belg niet zou mogen huwen in een ambassade van een ander land in Brussel en zij niet aanhaalt wat de gevolgen zijn van dit huwelijk indien dit toch gesloten wordt, noch waar deze rechtsgevolgen beschreven staan in de wet, dat zij evenmin de Egyptische regulering onderzoekt, die nochtans het huwelijk geldig acht en het huwelijk sloot en dat zij evenmin de wisselwerking tussen Egyptisch en Belgische recht uit de doeken deed in de bestreden beslissing.

3.1.4. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij niet ontkent of negeert dat er sprake is van een huwelijk. Er is immers, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, sprake van een huwelijk op 22 januari 2019 tussen de verzoekende partij en mevrouw M.G.S. met Belgische nationaliteit gesloten op de ambassade van Egypte te Brussel. Echter blijkt dat de verwerende partij, een Belgische autoriteit, weigert het huwelijk te erkennen. Aldus heeft zij wel degelijk aangegeven in de bestreden beslissing wat de gevolgen zijn van het sluiten van een dergelijk huwelijk, namelijk de niet erkenning ervan in België door de verwerende partij.

Gelet op het feit dat een buitenlandse akte – het betreft immers een huwelijksakte opgesteld door de Egyptische overheden op de Egyptische ambassade te Brussel – werd bezorgd aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

In casu heeft de verwerende partij de buitenlandse huwelijksakte niet aanvaard en geweigerd het huwelijk te erkennen, daar men enkel kan trouwen op het consulaat van het land waarvan je afkomstig bent als geen van beide toekomstige echtgenoten de Belgische nationaliteit heeft, waarbij wordt

verduidelijkt dat iemand die de Belgische nationaliteit heeft in België niet op een consulaat van een ander land kan trouwen, zelfs als de persoon naast de Belgische ook nog een andere nationaliteit heeft.

3.1.5. In wezen voert de verzoekende partij met haar uiteenzetting in het eerste en derde middel voor het overgrote deel kritiek op het niet erkennen door de verwerende partij van het in de Egyptische ambassade in Brussel afgesloten huwelijk omwille van het betwisten van de rechtsgeldigheid ervan in België.

Artikel 39/1, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk. Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr.Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr.Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C BERTX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren. De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd.

Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In casu legde de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag gezinshereniging een huwelijksakte voor van een huwelijk afgesloten op de Egyptische ambassade te Brussel op 22 januari 2019.

De verwerende partij heeft dienaangaande toepassing gemaakt van artikel 27 van het WIPR en heeft geweigerd het huwelijk te erkennen, stellende dat de huwelijksakte niet kan aanvaard worden gezien men enkel kan trouwen op het consulaat van het land waarvan je afkomstig bent, als beide toekomstige echtgenoten de Belgische nationaliteit niet hebben, dat iemand die de Belgische nationaliteit heeft in België niet op het consulaat van een ander land kan trouwen, zelfs als deze persoon naast de Belgische ook nog een andere nationaliteit heeft.

Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet, het weze herhaald, worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, “commentaar bij artikel 27” in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij in het kader van het beoordelen van de onderhavige aanvraag met het oog op gezinshereniging de bevoegdheid heeft om het voorgelegde document te beoordelen.

De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd.

Het middel, dat de Raad zou nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg (thans familierechtbank) bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806 en RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Gelezen in deze zin dient te worden geoordeeld dat het eerste en derde middel niet ontvankelijk is.

3.1.6. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verwerende partij gewezen heeft op de toepasselijke wettelijke bepalingen voor het weigeren van het recht op verblijf. De verwerende partij licht toe dat de verzoekende partij zich beroept op artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd de echtgenoot die hem begeleidt of zich bij hem voegt. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het huwelijk niet wordt erkend, alsook worden de redenen hiervoor uiteengezet.

Waar de verzoekende partij de feitelijke en juridische grondslag voor het niet-erkennen van het huwelijk betwist of de motieven hieromtrent onvoldoende acht, kan de Raad enkel herhalen dat het de Raad niet toekomt om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet wordt erkend.

Waar de verzoekende partij meent dat uit het loutere feit dat de Egyptische overheid dit huwelijk aanziet als geldig wettelijk huwelijk volgt dat de Belgische overheid dit zo dient te aanzien, dat immers het buitenlandse huwelijk in België erkend wordt zonder dat hiertoe een bijkomende procedure voorzien is

overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, dat de verwerende partij deze bepaling miskent door nog bijkomende procedures/voorwaarden te vereisen voor het geldig wettelijke Egyptische huwelijk, kan zij niet gevolgd worden. Met een dergelijk betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan de volledige tekst van artikel 27 WIPR en meer bepaald aan de zinsnede *“indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21”*. Een buitenlandse akte wordt aldus inderdaad erkend in België zonder dat hiertoe een bijkomende procedure nodig is, doch enkel indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat het huwelijk niet rechtsgeldig is daar de verzoekende partij niet op het consulaat van haar herkomstland in België kan huwen met een persoon die de Belgische nationaliteit bezit. In de bestreden beslissing wordt aldus aangegeven waarom de verwerende partij meent dat *in casu* de buitenlandse akte niet wordt erkend. Gelet op voorgaande vaststellingen, waarbij er wordt op gewezen dat een buitenlandse akte kan worden erkend, doch enkel indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat het huwelijk zou bestaan enkel omdat er geen gewag wordt gemaakt van een schijnhuwelijk. Immers zijn er meer voorwaarden verbonden aan het huwelijk opdat het rechtsgeldig zou zijn dan enkel het niet voorhanden zijn van een schijnhuwelijk. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij haar macht heeft overschreden door het huwelijk te weigeren te erkennen nu zij niet tracht voor te houden dat het huwelijk onbestaande is wegens schijnhuwelijk en kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat een weigering om een bestaand huwelijk te erkennen enkel kan ingegeven zijn door motieven die samenhangen met een schijnhuwelijk.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat foutief gemotiveerd wordt door te stellen dat het aangegane huwelijk geen wettelijk huwelijk zou zijn, terwijl dit wel zo is, en dat niet kan ontkend worden dat er effectief een huwelijk werd afgesloten op de ambassade van Egypte, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist, zelfs uitdrukkelijk erkend, dat een huwelijk werd gesloten op 22 januari 2019 op de Egyptische ambassade in Brussel. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verder geen uitspraak wordt gedaan over het feit of het huwelijk wettelijk is naar Egyptisch recht, doch enkel wordt gesteld dat het huwelijk in België niet wordt erkend. De verzoekende partij licht niet toe waarom de verwerende partij gehouden was, in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, na te gaan of het op de ambassade aangegane huwelijk al dan niet geldt als wettelijk Egyptisch huwelijk of gehouden was de Egyptische regulering te onderzoeken of te motiveren omtrent de wisselwerking tussen Egyptisch en Belgisch recht. Immers werd reeds vastgesteld dat de buitenlandse huwelijksakte in België niet erkend kan worden doordat de verzoekende partij op het consulaat van haar land van herkomst in België niet kan huwen met een persoon met de Belgische nationaliteit. Daargelaten de vraag of voormeld motief correct is om de beslissing tot niet-erkenning te onderbouwen – betwisting waarvoor de Raad geen rechtsmacht heeft – stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonde waarom dit motief op zich niet zou volstaan om de beslissing tot niet-erkenning te schragen. De eventuele vaststelling dat het huwelijk rechtsgeldig is naar Egyptisch recht doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat het huwelijk in België niet erkend kan worden voor de in bestreden beslissing opgegeven redenen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij mogelijk bedoelt dat een Belg op de ambassade van een ander land geen Belgisch huwelijk kan aangaan, doch dat dit niet voldoende blijkt uit de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verzoekende partij als bewijs van haar huwelijk een huwelijksakte van de ambassade van Egypte te Brussel heeft voorgelegd en aldus een buitenlandse huwelijksakte. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ook gemotiveerd waarom de buitenlandse huwelijksakte niet aanvaard kan worden en waarom aldus het buitenlandse huwelijk niet kan worden erkend.

Gelet op het niet erkennen van het huwelijk, kon de gemachtigde aldus wel degelijk het recht op verblijf weigeren omdat er, gelet op het gebrek aan een in België erkend huwelijk, en dit in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geen sprake is van een echtgenoot van de Belg die het recht op gezinshereniging opent. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet schendt door het begrip echtgenoot zo te interpreteren dat zij hier niet onder valt. De verzoekende partij toont niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is te vereisen, wanneer de echtgenoot het recht op gezinshereniging opent conform artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de staat van echtgenoot blijkt uit een huwelijk dat in België erkend wordt. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij haar macht overschrijdt door te stellen dat de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet valt.

Waar de verzoekende partij tot slot meent dat de verwerende partij artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit schendt en haar macht overschrijdt door haar het genot van voormeld hoofdstuk toch te ontzeggen terwijl zij wel het gevraagde bewijs overlegt, wijst de Raad erop dat het enkele feit dat de verzoekende partij een stuk voorlegt als bewijs van het huwelijk, er niet *ipso facto* toe leidt dat dit stuk aanvaard wordt als geldig bewijs van het huwelijk. Gelet op het feit, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de verzoekende partij een huwelijksakte heeft voorgelegd, doch dat deze niet aanvaard kon worden, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat zij het bewijs geleverd heeft van het huwelijk en dat de verwerende partij artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit schendt en haar macht overschrijdt door haar het genot van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet toch te ontzeggen.

3.1.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat op grond van het niet erkennen van het huwelijk door de verwerende partij, de verwerende partij kon oordelen dat het recht op verblijf wordt geweigerd aan de verzoekende partij.

3.1.8. De schending van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepaling en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel en het derde middel zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, van artikel 12 van het EVRM, van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van artikel 10 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 19 december 1966 (hierna: het ECOSOC-verdrag) en van de motiveringsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Aangezien verzoekende partij het recht heeft op de eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door art. 8, lid 1 E.V.R.M.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Marckx (E.H.R.M., 13 juni 1979) zowel het toepassingsgebied als de inhoud van dit artikel nader heeft bepaald;

Dat dit recht het gezinsleven van zowel het natuurlijke als het wettige gezin beschermt en betrekkingen van sociale, morele of culturele aard, alsook materiële belangen omvat;

Dat voormeld artikel de verdragsstaten niet alleen verplicht zich te onthouden van willekeurige inmenging, maar eveneens hun interne juridische systeem zo te regelen dat de betrokkenen een normaal gezinsleven kunnen leiden;

Dat de verdragsstaten met andere woorden zelfs de positieve verplichting hebben om maatregelen te nemen om een effectief genot van dit recht te verzekeren, zodat gehuwden effectief en zonder enige beperking moeten kunnen samenwonen zolang zij gehuwd zijn (E.H.R.M., 25 maart 1985, Rechtskundig Weekblad, 1985-1986, kol. 265-267, met beschouwingen van P. LEMMENS; A. ALEN, Algemene inleiding tot het Belgisch Publiek recht, Brussel, Story-Scientia, 1986, 318-319);

Dat voormeld recht een mensenrecht is dat voorzien wordt door art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (1966);

Dat het uit elkaar halen van leden van een gezin door de overheid enkel toegestaan is op grond van limitatief opgesomde en restrictief te interpreteren uitzonderingssituaties (art. 8, lid 2 E.V.R.M.);

Dat deze uitzonderingssituaties niet voorhanden zijn, zodat de verwerende partij art. 8 E.V.R.M., art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten schendt;

Dat minstens de verwerende partij haar motiveringsplicht (zowel op materieel als op formeel vlak) én haar zorgvuldigheidsplicht schendt door na te laten te motiveren welke uitzonderingssituatie dan wel voorhanden zou zijn en waarom;

Dat verzoekende partij niet het slachtoffer kan zijn van het feit dat de overheid geen evenwicht vindt tussen zijn immigratiepolitiek en het eigen belang van verzoekende partij, nu men verzoekende partij op die manier dwingt zijn gezin op te geven, en het reële risico te lopen zijn echtgenote niet meer terug te zien (in die zin: EHRM, Sen t. Nederland 21 december 2001, randnr. 41);

Dat het middel gegrond is wegens schending van art. 8 E.V.R.M., art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten, schending van de motiveringsplicht (zowel op materieel als op formeel vlak) en schending van de zorgvuldigheidsplicht;”

3.2.2. In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, moet erop worden gewezen dat het een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (cf. RvS 8 maart 2006, nr. 155.998; RvS 4 mei 2005, nr. 144.115; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 13 maart 2002, nr. 104.622). Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

De verzoekende partij kan ook de schending van artikel 10 van het ECOSOC-verdrag niet op dienstige wijze aanvoeren aangezien aan dit verdrag geen directe werking kan worden toegedicht (cf. RvS 21 december 2005, nr. 153.073). Ten overvloede brengt de verzoekende partij in dit verband ook geen andere uiteenzetting naar voor dan deze die zij aanbrengt in het kader van artikel 8 van het EVRM, zodat naar de bespreking dienaangaande kan worden verwezen.

3.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.4. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat het volgende bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Uit de *in casu* bestreden beslissing blijkt dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar partner niet wordt erkend. In zoverre de verzoekende partij deze niet-erkenning van haar huwelijk betwist, kan de Raad enkel herhalen dat zij geen rechtsmacht heeft voor deze betwisting.

Betreffende de vermeende partner van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij en haar vermeende partner samenwonen. Evenmin blijkt enig ander gegeven dat zou wijzen op voldoende hechte feitelijke banden tussen de verzoekende partij en haar vermeende partner. De verzoekende partij laat ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift na dergelijke stavingstukken bij te brengen. Ook in de uiteenzetting van haar middel kan geen verdere toelichting of concretisering van

haar banden met haar vermeende partner gelezen worden. Door louter in haar feitenuiteenzetting te stellen dat zij sedert twee jaar een stabiele en duurzame relatie heeft met mevrouw G.S.M. van Belgische nationaliteit – wat een loutere bewering betreft – en dat zij huwden op 22 januari 2019 op de ambassade van Egypte te Brussel – een huwelijk dat niet wordt erkend door de verwerende partij –, blijft de verzoekende partij in gebreke om alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

De verzoekende partij stelt nog dat het recht op het gezinsleven zowel het natuurlijke als het wettige gezin beschermt en betrekkingen van sociale, morele of culturele aard, alsook materiële belangen omvat, doch laat aldus na, betreffende het natuurlijke gezin, voldoende hechte feitelijke banden aan te tonen. Evenmin toont zij *in concreto* aan welke betrekkingen van sociale, morele of culturele aard of welke materiële belangen zij kan aanvoeren.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet laten uitschijnen dat aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moest worden voldaan. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de positieve verplichting om het effectief genot van het recht op een gezinsleven te verzekeren en naar de door haar geschonden geachte bepalingen die dit recht voorzien. Gezien de verzoekende partij een beschermingswaardig gezinsleven niet aantoonde, kan zij niet dienstig voorhouden dat de leden van het gezin uit elkaar worden gehaald. Het betoog betreffende de uitzonderingsgronden en het motiveren over deze gronden is dan ook niet dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat door de bestreden beslissing de verzoekende partij en haar vermeende partner overigens niet worden uit elkaar gehaald, daar deze beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat men haar dwingt haar gezin op te geven en zij het risico loopt haar echtgenote niet meer terug te zien.

3.2.5. Waar de verzoekende partij in haar betoog de schending opwerpt van artikel 12 van het EVRM en van artikel 23 van het BuPo-verdrag, die beide het recht op bescherming van het huwelijk garanderen, wordt niet ingezien in welke mate de bestreden beslissing voornoemde verdragsbepalingen schendt daar waar de bestreden beslissing enkel gevolgen met zich meebrengt op het verblijfsvlak. De bestreden beslissing houdt geen verbod in voor de verzoekende partij om in het huwelijk te treden en verhindert de verzoekende partij geenszins om te huwen.

3.2.6. Een schending van de artikelen 8 en 12 van het EVRM wordt niet aangetoond. Gelet op voorgaande vaststellingen wordt evenmin een schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of de overige door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER